

Nepoznata medalja cara Vetrana.

U mojoj sbirci nalazi se jedna sreberna kolajna (*Medaillon*) cara Vetrana, koja po mojem mnienju do danas nigdje opisana nije. jerbo Cohen u svojem velikom dielu nespominje ovakove kolajne.

Ona je rimski srebrni novac u veličini od 12 milimetra. Žalibože je na kraju izlomljena, inače dobro sačuvana.

Opis joj je sljedeći:

Av. Bradato lice cara Vetrana na desno gledajuće, glava lovorom ovjenčana i prsa s oklopom pokrta, a ima ovaj nadpis:
D. N. VETRANIO.

Rev. Lovor-vienac, u kojem se nalazi: **VOT V, MVLT. X**, i pokraj ovoga napisa stoji od svake strane lovor-graščica. Okolo lovor-vienca: . . . **IO POPVLI ROM . . .**, vjerojatno: *Genio ili gaudio populi romani.*

Car Vetrano, koji je god. 1103 p. u. cond. ili 350 p. Is. kao rimski car u Sriemu proglašen bio, vladao je samo 10 mjeseca, a poviestnica ne spominje nikakvog čina, na čiju uspomenu mogla bi biti ova medalja kovana.

Nadpis *Vot V, Mult X* značio je uvijek nekakav zaviet, kojim bi car bogove molio, da mu produže vladanje s obećanjem, da će jim hram podići, ili drugu kakvu žrtvu doprinieti. Onakav nadpis najprije dolazi kod cara Postuma.

Vetrano je kratko vladao; od svoje vojske ostavljen, dobio je od rimskog cara Konstancia nalog, da u mjestu Prusa u Bitiniji kao prognanik živi.

Svakako moralo je to biti izvrstno i hrabro djelo, u slavu kojega je ona kolajna kovana bila, jerbo se vidi i car lovorom ovjenčan i u lovor-viencu *Vot V, Mult X*; a osim toga još lovor-grana na svakoj strani.

Dr. Hinko Kern.

Arkeologično-istorične crtice s hrvatskih otoka.

Skupio Ivan Milčetić.

Prošlih jesenskih praznika nastavio sam god. 1882 započeto putovanje¹ po našim primorskim krajevima. Želeći sistematično obaći

¹ Ovdje moram da iskreno blagodarim slavnoj jugoslavenskoj akademiji i brv. arkeol. društvu, što mi u to ime dopitaše malenu podporu.

sve strane, gdje se još govori čistim dialektom čakavskim, koji proučavam, glavno mi je zanimanje bilo lingvistično; ali nijesam propustio po mogućnosti bilježiti sve, što se tiče arkeologije, istorije i etnografije hrvatskog naroda. Nješto od toga, arkeolozične-istorične crtice, priobćujem ovamo, kamo pristaje. A te su crtice skupljene na Krku, Cresu, Lošinj, Silbi i Olibu, koje sam otoke posjetio mjeseca kolovoza i rujna t. g. Već narav mojih studija zahtijevaše, da se svrnem u svako poveće mjestance. Ja sam doista tako i radio, gdjegdje sam i po više puta bio; a bile su samo okolnosti krive, ako nijesam ipak svakamo dospjeti i duže probaviti mogao. Ovako e potanko izučavanje od prijeko nužde, jer mi do sada ni iz daleka ne poznajemo svoga vlastitog zemljišta.

Dalmacija ta klasična zemlja hrvatska, ima znamenitih gradova i predjela, o kojima su više tudjinci napisali od nas samih.

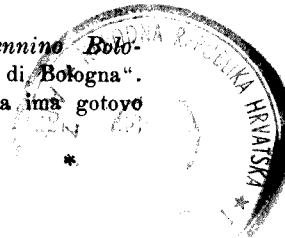
Kada ćemo mi dobiti posebnih djela¹ o pojedinim krajevima našeg naroda, gdje će biti prikazana podpuna njihova slika u pogledu istoričnom, etnografskom, topografskom, filologičnom! A ipak do toga mora doći, želimo li jednom postati narodom medju narodima. Take misli potakoše me; da prema svojim silama štogod u to ime doprinesem. Tako nikoše i ove crtice.

A. Otok Krk.

I. Dubašnica. Njezin postanak. Grci. Vlasi. Crkva sv. Apolinara i Andrije.

1. Evo nas na klasičnom otoku Krku. Dà, klasičan je to otok, hoćeš li u pogledu arkeolozičnom, povjestnom, jezičnom ili književnom. Više nego 4 vijeka imao je Krk vlastite knezove, koji su tu gdjekad vladali kano poluneodvisni vladari. Ti knezovi dadoše Frankopane, jedan od najslavnijih rodova prošlosti hrvatske. Oni su dali Krku vlastiti štatut, pisan glagolicom; oni su tu podigli i obdarili mnoštvo crkava i samostana, gdje se je napisalo nebrojeno glagolskih djela. Otok Krk jest pravi rasadnik glagolske hrvatske književnosti; krčki rukopisi kite knjižnice u Zagrebu, Rimu i Beču, a štogod ih je još ostalo i na Krku. S te strane nema premca

¹ Takvo prekrasno djelo inam baš pri ruci: *L' Apennino Bolognese*. Bologna 1881. Izdao „Club Alpino Italiano, sezione di Bologna“. U tom velikom djelu (oko 800 strana u osmini) s više karta ima gotovo sve, što se tiče prošlosti i sadašnjosti pokrajine bolonjske.

Krku, jer tu se sačuvaše gotovo najstariji pisani spomenici hrvatsko-srbskoga jezika (bašćanski napis i dobrinjske listine).¹

A originalan je Krk i sa svojeg govora. Nema kraja, gdje bi danas čakavština tako interesantna bila kano na Krku. Razlike, koje se opažaju u govoru medju pojedinim mjestima, neobično su velike te ih ne možeš drugačije protumačiti, van ako pomisliš na razno doseljivanje, koje se je dogodilo u različito doba i iz različitih strana. Nema tu samo razlika leksikalnih, već i glasovnih formalnih, što je od neobične važnosti za arkeologiju jezika. Sistem govora krčke čakavštine prikazuje 4 skupine: Omišalj s Vrbnikom, Dobrinj, Bašku, onda Dubašnicu s Poljicima i Puntom. Postanak pojedinih mjesta na Krku — u koliko se iz zabilježenih historičkih vijesti dokazati može — potvrđuje misao o raznim seobama. Negdje u 10. ili 11. vijeku (ako ne prije) nastadoše: Baška, Dobrinj, Vrbnik i Omišalj, dočim će biti Dubašnica (barem njezino sadanje stanovništvo) i Poljica najmladja. Grad Krk (Veglia) utemeljiše Rimljani, kojima to bijaše *Curicta*, a valjda je i Omišalj (Castromusculum, Castelmuschio) nikao na istom mjestu, ili bar u blizini rimskog *Fulfinia*, o kome govori Ptolomej.

Ako li bi mogao čovjek vjerovati Kubiću (II. 65) — inače sa svijem nepouzdanu svjedoku — mogla je Dubašnica postajati već u 12. vijeku, kada se spominje kapelica sv. Apolinara. Crkve toga imena ne ima danas na Krku nego u Dubašnici, gdje je od uvijek bio zaštitnikom župe s. Apolinar. Dubašljanski kraj jest najplodniji na cijelom otoku, pak je sjegurno tuda moralo uvijek ljudi biti. Vjerojatno je ipak, da je teren Dubašnice, više manje ravan, slabo napučen bio radi gusarstva, koje je od vajkada cvalo na jadranskom moru. To bijaše razlog te su se ljudi nastanjivali na uzvišenijim i utvrđenijim mjestima. Ja ne imam pozitivnih dokaza za davniju dobu od Uskoka, proti kojim su gradili i na Krku tvrdjave, i za koje se znade, da su jednom oplijenili i uništili franjevački samostan u Dubašnici; ali to mnijenje utvrđuje poznata istina o morskom gusarstvu, onda položaj većine mjesta po otocima (na Krku osobito

¹ Ja sam po Krku skupio takodjer više rijedkih književnih starina glagolskih. Tako sam prošlih jesenskih praznika našao u Dobrinju odlomak nekake moralke (55 listova u oktavu), što mi je poklonio rodoljubni pop g. Variola; onda odlomak (valjda psaltira) od 16 listova, što mi pokloni u Vrbniku gimnazijalac P. Zahija. Oboje pisano je na pergameni, a neće biti mladje od 14 vijeka.

Omišalj, Dobrinj i Vrbnik). koja su podignuta na visokim glavicama Kao da će to potvrdjivati i vječno seljenje Dubašljana.

Dubašnica leži uz more vis-à-vis gradu Rijeci, oko 2 sata hoda udaljena (južno) od Omišlja, a ima slijedećih 19 sela: ¹ Dvorani, Vantačići, Turčići, Zidarići, Milčetići, Bogovići, Malinska, Radčići, Kremenići, Žgombići, Oštrobradići, Milovčići, Barušići, Ljutići, Sv. Ivan, Sv. Anton, Strilčići i Sabljici. Neka od tih sela leže baš na moru, a druga su udaljena i do $\frac{3}{4}$ sata od mora. Nego ta sela nijesu jednako stara, a mnogo ih je nestalo te se sada vide samo »mirine« (tako se ovuda zovu u obće razvaline). Takva su sela bila: Režići, Mrvci. »na Galiacovo«, Gumanja, Barovo, Selo, Zidine, Vlašići, Gromačina. Ta su sela ležala što zapadno, što sjeverno od današnje župne crkve u Bogovićima. Napokon nestalo je koncem prošlog vijeka i *Dubašnice*, al je to ime ostalo do danas obćini i župi. Za ni jedno od navedenih sela, osim Dubašnice, ne pamte, da bi u njima stanovali ljudi. Ali postoje priče o nekima od tih sela. Za *Zidine* kazivaše mi 90-godišnji starac, da su ondje stanovali Grci, o kojima obćenito govori pučka predaja.

O *Vlašićima* (blizu sat hoda od mora) pričaju Dubašljani, da ih je kuga pomorila. To su bili ljudi neobično oholi. Kad su nedjeljom polazili u staru dubašljansku crkvu sv. Apolinara, idjahu samo uz pratnju »sopela«. Na jednoj nozi nošahu crvenu, a na drugoj modru bječvu!

Ima i razvaljenih crkvice. Tako *sv. Ivan Matahar* i *sv. Nikola*. Oko prve obićno i sada zakapaju nekrštenu djecu. Amo dolaze i iz dobrinjskog kraja zavjete izvršivati, zabadajući u zidine križiće i druge situice?

O crkvici *sv. Pavla*, koja još sada postoji ($\frac{1}{2}$ sata od nove župne crkve), postoji tradicija, da je bila u davnini *grčka*. Možda je bio grčki i sveti Nikola. Predaja hoće, da su Grke otjerale razne

¹ Susjedna Poljica, jezično po prilici ista s Dubašnicom, imadu ova sela: Linardići, Bajčići, Nenadići, Milohnići, Žgaljići, Brusići, Skrbčiči i Pinezići. Na cijelom Krku nema više nego jedno selo, koje nosi patronimično ime, i to su *Sršiči*, u blizini Dubašnice. Evo na pr. sela obćine dobrinjske: Hlapa, Solini, Kibna, Županje, Poje, Šilo, Vetrna, Žestiloc, Gostinjoc, Sv. Vid, Dòlova, Kras, Gabonjin, Rasopasno, Sv. Ivan, Gračičće, Klanice, Tribùje, Sužan, Čiziće, Šugare, Rudine, onda gradić Dobrinj. Tko ne vidi u tom sa svijem drugi sistem, druge psihološke motive kod nazivanja pojedinih mjesta? I na to valja uzeti obzir, kad se ima povesti riječ o naseljenju otoka Krka.

bolesti i suša; ali prije odlazka zakopaše svoje blago, nadajući se povratku. Tako znadu seljaci za mnoga mjesta, gdje leži zakopano grčko blago. To se ne pripovijeda samo po Krku, već po svjema otocima i primorju. Tko će doći do onoga blaga, mora izvršiti sve one uvjete, što ih je postavio onaj, koji je novce zakopao. Za moga djetinstva kopao je netko blizu Zidina sa više radnika danju i noćju — al mjesto da izkopa blago, poremeti mu se pamet te je dospio u ludnicu.

Imadu li te tradicije o Greima osnova? Ja držim, da imadu. Grka je ovdje u davnini bilo, što je sa svijem prirodno, ako se samo pomisli, da su bili bizantinski vladari više stoljeća gospodari naših strana. Kako je nestalo Grka, mogu biti različiti razlozi, pak može imati štogod i predaja pravo, pripisujući to suši i bolestima ali neće biti zadnji razlog, što se Greima nije račilo živjeti pod novim gospodarima Hrvatima i Mletčanima. Tradicija je mogla Grke dovesti opet u njihovu postojbinu. Dubašljanski kraj morao je davno, davno naseljen biti. Moguće je, da na to pokazuje i *Poganka*, ime, kojim se zove jedan kraj današnje Dubašnice. To ime nije moglo slučajno nastati.

A kako je nestalo prije navedenih sela? Biti će razlog u prvom redu — po mom mnijenju — ono što sam već prije naveo, te plodni dubašljanski kraj nije dugo stalno i jače, već sporadično, naseljen bio: nesjegurnost terena, a onda vladajuće bolesti, što se i danas opaža. Osobit je pojav, te su ljudi po otoku Krku, Cresu i Lošinjju često napuštali svoja prvobitna sjedišta i tražili nova — i to radi nezdrava zraka i odatle dolazeće groznice. Takva su mjesta na Krku: Dubašnica, na Cresu Osor, a na Lošinjju sv. Jakov. Neće to biti jedini povod, ali narod pripisuje poglavito tome nestanak starih dubašljanskih sela, te se je narod stao naseljivati više prema iztoku. Onaj kraj jest plodna nizina, zimi obastrta maglom, pak će biti radi toga nezdrav. Tako je u naše dane izumrlo selo *Dvorani*, gdje još sada ima jedna obitelj od samo dva člana: muža i žene.

2. Kada je naseljena gušće Dubašnica, koje je s ostalim selima nestalo, nemogu kazati. Ime Dubašnica ¹ javlja se u spisima istom — u koliko ja znam — pod konac XV vijeka. Selo Dubašnica udaljeno je od sadanje dubašljanske župne crkve u Bogovićima po prilici $\frac{3}{4}$ sata. Tu se vide ostanci župnog dvora i crkve, a zvonik

¹ Talijanski Dobasnizza.

još je čitav, ali bez zvona i stuba. Tu je i sada dubašljansko groblje i red brjestova, pod kojima su se stari Dubašljani hladili, polazeći u crkvu. Stanovnika je moralo nestati već prošloga vijeka, jer ih ne pamte ni najstariji ljudi, a ima ih i od 80 godina.

Po kazivanju g. Petra Bogovića (r. g. 1806), umirovljenog dubašljanskog župnika, bila je Dubašnica tako opustjela te je mletačka vlada primorana bila obećati novim naseljenicima osobite povlastice. Od njih je na ime ona tražila samo dvadesetinu mjesto obične desetine, koju su plaćali ostali Krčani. To pravo da su Dubašljani uživali sve do početka ovoga vijeka. To može istina biti. Zadnji krčki knez Ivan Frankapan naseljivao je tuda ljude, pak valja da je to nastavila mletačka vlada u XVI vijeku.

Kada je sagrađena stara dubašljanska crkva?

Knjige krštenih i vijenčanih (pisano glagolicom sve do početka ovoga vijeka) uvedene su u Dubašnici g. 1585. Na prvom listu nadjoh ovu zanimivu opazku:

»Va ime božije. Amen. Let od negova porojenija 1618. Na dan istinid (?) šes miseca ijuleja v gradu Krku, naiprvo na mulu i placi i vsem gradu po trumbiti puplikamente s naznanie sakomu bi proklamana i puplikana *sentencia od mira*,¹ *učinena meu presvittim principom benetačkim i meju vsu kuću arcidukali od aoštrije i meu kralem od bojenije*. Od kih stran bihu kumešari, ki akordaše i svršiše više pisanu sentenciu: od strane presvitle gospode benetačke biše naiprija kumesar svitli *antonio prejuliji, ki va to vrime se naha-jaše v Krku gradu. I onde bi učinen princip bnetački, ča biše na sedam dan misecu maja*. S nim biše za tovariša i kumešara svitli *jerolimo*

¹ Uskoci na jadranskom moru postadoše takova sila, te je od tuda nastalo europsko pitanje, koje se je riješilo u madridskom miru 26 septembra 1617. Uskoci imali su za uvijek ostaviti Senj i primorje. Mletčane je zadnji rat stajao 12 milijuna dukata, a kako reče suvremeni senator mletački, „još bi toliko dali, da nijesu nikada u ovo gnijezdo utaknu'i ruke“, jer se je znamenito porušio ugled Mletaka kod susjednih naroda. Mala šaka uskoka Hrvata zadala je silan udarac moćnoj republici mletačkoj (Smičiklas, Poviest Hrvatska II. 128). Slijedeće godine (1618) sastadoše se na Krku povjerenici kralja Ferdinanda i mletačke republike, da poblize utanače uvjete glede odstranjenja Uskoka prema onome, kako je u glavnom zaključio madridski ugovor. Ferdinandovi povjerenici bijahu: Harrach i Edling, a mletački: Jerolim Giustiniani i Antun Priuli. To je eto mir, što ga spominje gornja bilježka, koja nije za nas bez interesa. Jedva da je koji otok stradao više nego Krk od uskoka; pak baš Krk imadjaše čast, da se na njem konačno riješi sudbina uskočka.

juštijanana, a pak na mesto antona prejulija principa poslaše za kumesara i svršitelu svitloga antona kontarina daiškrini.«

Na početku stranice. što slijedi, na istom listu čita se: »jesus-marije«, onda: *pisah ja pop ivan pinčić*. To će biti valja da onaj isti pop Ivan Pinčić, koji se nalazi podpisan g. 1625. Ova je dakle bilježka mladja nego li je godina, kada počimlju župničke matice.

Dalje je, očevidno ista ruka, napisala:

»A od strane se kuće arcidukale od aoštrije i krala od bojenije biše kumešar kruto svitli i prisvitli kumešar i general svršitel karlo harah, ki vsi tri svitli kumesari, vsi jednodušno i od edne misli pridoše dekordo na svršenije sentencie od mira, kako se v noi udriži. I va to vrime biše v Krcki za providura frančiško pižani, a na Dubašnici za suca: petar milovčić, gašpar hržić, mikula sormilić.

I va to leto (t. j. godine 1618) fabrikaše se zvonik crkve stga apolinara, ku fabrikahu meštar anton sablič, meštar matijie muškotel s cresa, meštar luka mladenac, meštar lodoviko zidarić, ki vsi meštri više pisani bihu akordani na svoju spizu uzidat vas zvonik od akorda dukat tisuće z na instanciu crikvenu, znimlući japno. salbun, kamik i železa i olovo. Ki akord učine meštri s plovanom šabalu i s matiem sabličem, prokuraduri crikvenimi. Va to vrime i va to leto matij s(ab)lič više pisani *pones(e) u bneci zvone stare i prnese zvone nove* i pride š nimi miseca ijuna i subito kladosmo e zvonit (v) cimiteri za uzrok da biše zvonik frižak, ki vsi tri novi muntaju dukat sedam sto. Kuntratnu za vsi učiniše i platiše na tri dele, naiprija crikva (del), drugi del *braščina*, treći del redovnici«.¹

Zvonik je dakle sagradjen g. 1618. O crkvi nema ni spomena. Župne knjige nemogu biti mjerilom starine, jer u koliko sam se uvjerio, one svuda počimlju pod konac XVI vijeka. Crkva će biti starija, ali možda ne mnogo. Moglo bi biti, da je mjesto prvotne manje crkve sagradjena veća, a uz nju i zvonik, o kome govori gornja bilježka. Nekakva crkva je u tom kraju morala postojati davno prije toga vremena, dočim je Mate Sablič odnio u Mletke stara, a donio nova zvona. A prva zvona mogla su biti i više od 200 godina stara, te bi po tom došli do početka XV. vijeka.

Pošto je nestalo sela stare Dubašnice, puk je veoma slabo polazio župnu crkvu. Župnik se je morao potužiti biskupu, da nema

¹ Priobćujući starije književne spomenike, ne mijenjam ni u čem originale, van što interpunkcije sâm uređim.

kome objavljivati ženidba na velikoj misi. Večernje je puk bolje polazio — jer se je plesalo pred crkvom. Na to da je izposlovao biskup Šintić (1792—1837), te je mletačka vlada dozvolila premještenje župe u selo Bogovića. Privremeno bijaše župna crkva kapela majke božje od Karmena, gdje je sada lijepa i prostrana nova župna crkva.

Kako su ljudi pred starom crkvom najradje plesali, morao je župnik tjerati ljude u crkvu. Nekoga puta — kako Dubašljani hoće — zaprijeti svjetini u zraku nekakva ruka. A to bijaše — prst božji!

U župnim knjigama ima više bilježaka o prenašanju župe od župnika Petra Žgombića, koji iztiče i to, kako se njegovi župljani nijesu mogli složiti, gdje da grade novu crkvu.

3. U koliko se može dokumentima dokazati, najstarija crkva u Dubašnici jest kapela sv. Andrija, koja i sada postoji, i to u blizini sela Milovića. Obitelj seljaka Petra Žgombića jest vlastnica te ima darovnicu kneza Ivana Frankopana¹ od g. 1454, onda hrpu

¹ U župnom arhivu omišaljskom nadjoh i ovu listinu (sačuvanu u prijepisu) istoga kneza Ivana: „Mi knez Ivn de Frankapani, kerški, senski, modruški i (primorja?)^{a)} daemo na znane po ovom našem listu sim i sakomu, kim se pristoi i pred kih lice ov naš list pride, kako mi dobrovolno smo prodali našim vernim dobrim slugam popom i semu puku od našega grada omišla naš vlastiti travnik i pašišće; zove se ert, ki zatvara luku od omišla za sto zlatih dobrih, koi mi od nih u zlatu i dobru munidu jesmo prieli i smo kuntenti. I za to mi zgora imenovanomu puku grada omišla i popom od strane naše zručemo nim i nihovim ostankom zgora rečeni . . . od našega grada omišla more va ovom istom pašišću ert . . . Naši ostanki imamo braniti s iakostum i pravicum i ov zgora imenovani puk uzderžat u vike; i za to nim smo puščali ov otvoren list va kapi s pečatom od žesa, koi bil pisan u Kerku miseca otopra dan 29, let karstovih 1453. Na dan 16 julja 1771. Ja erolim liič od oblasti bke ndr pupk ispisah pravo i ver no od avtentike pisma, pisane u kartu bargaminu mi prikazanu od pošga gna popa mikuli ilića, sadašnega plovana kaštela omišla, izpuščene od (kneza?) ivna de frankapani, zapečatlene s pečatom od voska ispanskoga, zliena u kapu od žesa. I u veru se podpisah.“ Možda će još biti po Krku takovih listina, do sada nepoznatih. Upozoren od prislušnika kod c. kr. kotarskog suda, g. I. Grškovića, zavirih u sudbeni arhiv, gdje nadjoh hrpu debelih knjižurina, koje sadržaju službene akte glagolskih notara na otoku Krku. Vrijeme mi nije dopustilo, da podrobnije pregledam te spise; gledati ću, da to učinim buduće jeseni. Pak Austrija ni sada neće da uvede hrvatski jezik u sudove, a na Krku su još početkom ovoga vijeka mletački javni bilježnici uredovali hrvatski!

a) i pročaja, V. Povj. Spom. Ured.

spisa o raspri, koja je u mletačko doba nastala glede patronata iste crkve. Originalna listina, kojom knez Ivan Frankopan poklanja rečenu crkvicu i neka zemljišta oko nje, potiče od 11. travnja godine 1454 a pisana je glagolicom. Pošto je papir vrlo slab, listina se je previjanjem tako izštetila, te je nekoliko komadića odpalo, a od ostaloga tek se nješto dade pročitati. Pisar pop Ivan Hodanić bijaše loš pisar, jer su redci nejednaki i grbavi. Zadnji su redci čitljivi, i glase: »A pisah ja *pop ivan Hodanić* po zapovidi moga gospodina. Reče jurić knezu ivanu: dohotka dužno davat? reče knez: deset u kvartu, deseti spud, kako-i gospodin bog naredil i odličil i postavil. Dah te sloboščine ja *knez ivan* za ljubav da (*sam ga?*) spelal *s pola grobnička od svoga oca u moi otok*, da živ(i) i da se hrani, sebe i svoj koleno, da mogu (ž)iviti pošteno, naučiti rod roda, da živu u strahu (božjem).«

Medju spisima parnice, koja je nastala početkom XVI vijeka glede patronata, nalazi se i talijanski prijevod hrvatske listine, i to od 26 siječnja g. 1717.

Držeći se prijevoda, naredio je knez Ivan (»conte di Modrussa et Isulla«) popu Ivanu Hodaniću: »*scriver libertà et con doj homini ordinar tuto confin di San Adrea*«, a te su medje odredili Šimun Sršić i Šimun Lesičić. Tu se spominje i selo Sršićevo,¹ koje i sada postoji u blizini Sv. Vida iznad Bogovića a spada pod obćinu Omišaljsku. — Tada se nastavlja: »*et ha chiamato Conte Zuane Paliak (?) et i diede sudeto logo logo come hano mostrato sudeti doj homini*».

Svršetak, koji sam u originalu priobćio glasi: »Questo ho scritto Jo Don Zuane Hodanich con ordine del mio Sigr. Ha detto Zorzi al Conte Zuane: de provento, quanto si haveva di dare? Disse conte: ogni decimo, come il Sigr. Iddio ha ordinato. Ho dato questa libertà Jo conte Zuane per amor che *Grobnicki* de suo padre e madre in mia Isulla sono venuti, che di questo vivano et si mantengino loro et loro zenochio, id est illor. progenies. che possino viver honoratamente loro et li figliuoli de figliuoli di loro. et che vivino in timor di Dio.« Od zada čita se glagolicom:

»Odvod kunfina svetoga andrije od dubašnice, dan i darovan od kneza ivana frangipana vu letu 1454 na 11 aprila«. Prevoditelj veli, da je preveo *ad verbum*, ali on nije na više mjesta razumio

¹ Ovo se selo spominje i u listini Ivana kneza Frankopana od god. 1471 (prijepis nadjoh u kaptolskim knjigama župe dobrinjske; gdje ima mnogo takvih glagolskih listina).

originala, kako pokazuje i priobćeni odlomak. Slijedeći prijevod (u izvorniku fali), darovao je knez Ivan crkvu sv. Andrije s dotičnim zemljištem nekomu *Poljaku* (ime dvojbena). A to će biti onaj *Jurić*, o kom se veli na kraju originala, da ga je knez Ivan doveo na otok »s polja grobničkoga«. Parnica, koja je trajala po mletačkoj glasovitoj pravdi jedan vijek, ispala je sretno po obitelj Žgombića, te su oni priznati kano vlasnici crkve i njezinih zemljišta. Kada je sagradjena ova crkvice? Pošto dokaza nema, može biti da ju je podigao knez Ivan Frankopan, a može biti i starija od njega. Kako je poznato, bio je knez Ivan neobično darežljiv, dapače rasipan što se tiče zadužbina, jer je osim mnogo privatnika obilno nadario gotovo sve crkve i samostane na krčkom otoku. Koncem prošloga i početkom ovoga vijeka bio je kapelanom sv. Andrije dubašljanski župnik *Petar Žgombić*, potičući od spomenute obitelji.¹

Na nekom papiru, koji se čuva medju aktima spomenute parnice o sv. Andriji, zabilježeno je glagolicom:

»*Leto 1614 na 15 sektembra. Svetoga Andrija bi postavljen oltar. Pisuh ja pre (= prete = pop) martin krajnović, kurato.*«

»*Ja pop Petar Žgombić plovan skopijah iz nadpisa, postavna na ploči od moći istoga altara na 12 novembra 1790.*«

Sâm nijesam zagledao (kad sam došao, nije bilo ključa) u kapelu sv. Andrije te ne znam, da li je još sačuvan nadpis, što ga je prepisao pop Žgombić. Isti pop Žgombić zabilježio je i ovo:

¹ Pod g. 1816 nadjoh zabilježeno u maticama dub. župe glagolicom: „Ja plovan pop Petar Žgombić budući s pomoćom božjom nastal plovaniju leta trejset i šest, i nahodeći se od leta 75, i nemogući veće nastati cića starosti i nemoći, izručih ju u kancelariju, nahodeći se prisvitli gdn biskup anton Šintić. Koi bude ovo štiti, prosim da moli gdna boga za mene grišnika.“ Kod popa Pera Bogovića, kurata u Sv. Jakovu na otoku Lošinju, nadjoh malu knjižicu, kojoj je naslov: *Zgodjenja*. To su moralne pripovijesti, a ima ih 16. Na kraju knjižice čita se (pisano je dakako glagolicom): „*ja pop petar Žgombići znehu izi talijanskoga jezika na slavinski iliti harvački. Leto 1755.*“ Poraba poluglasa, kako se i odavle vidi, nije uvijek pouzdano svjedočanstvo za starinu rukopisa. Nema dvojbe, da je to jedna te ista osoba. Taj vrijedni pop, koji je o sebi u župnim knjigama zabilježio, da je izučio nauke „u glasovitom jezuitskom zavodu“ na Rijeci, bijaše častan glagoljaš. On je sve pisao glagolicom te je na talijanskom jeziku zapisao u matici g. 1782: „*conforme antico costume sono tutti* (kršteni i t. d.) *descritti nella lingua illirica col carattere glagolito*“. A mnogi današnji popovi pišu talijanski i latinski!

»Leto 1790 na . . . oktobra. Svetoga Andrija crkva od patrioti Žgombići bi na fundamenti s novim zidom sponovljena, tri noge protegnuta, viša nego parvo uzdvignuta i opeta blagoslovljena od prisvitloga gna biskupa vejskoga jacinta ignacija pelegriini na 2 otobra 1790. Koi patrioti i za oltar sponoviti stratiše blizu libar tisuće. Ja pop petar žgombić plován od dubašnice pisah na 12 novembra 1790, koi nastojah rečenu fabriku va isto imenovano godište.«

Po gornjem nadpisu bio je g. 1614 *kurato* t. j. župnik pop Martin Krajnović. U župnim knjigama u Dubašnici ne nadjoh popa, koji bi se tako nazivao. Dakle je Krajnović bio negdje drugdje župnikom, možda u susjednim Miholjicama ili Dobrinju. Tradicija opet ne zna ništa, da je ikada bio Sv. Andrija župnom crkvom; a gornji nadpis kao da to hoće. Pošto tradicija ipak znade, da je sv. Pavao bio negda župna crkva, oko koje da je bilo groblje; nije nevjerovatno, da je onda sv. Apolinar puno mladji.

Ima i drugih kapela po dubašljanskim selima, ali za veći dio ne zna se, kada postadoše. U Bogovićima bijaše crkva gospodje od Karmena, gdje bijahu dva malena glagolska nadpisa od g. 1514, kada je valja da sagrađjena (Kukuljević, Povjestni spomenici južnih Slavenah. I. Zagreb 1863, str. 205—206). Nova župna crkva sagrađjena je na istom mjestu, ili bolje glavni njen oltar stoji u staroj kapelici gospe od Karmena, koja se radi prištednje nije cijela razrušila! Nadpisa više nema.

U crkvici sv. Antona u selu istog imena ima povrh prozora hrvatski nadpis glagolicom i latinicom od g. 1725, koji veli, da ih »čini učinit« neki Jure Kraljić.

Pozitivne dakle vijesti nema za nijednu dubašljansku crkvu, da bi starija bila od XV. vijeka. (Nastavak sliedi.)

Hercegovački nadpisi.

1.

† А СЕ ЛЕЖИ БОЖИДАРЪ ВЪКАЧИТЬ
А СЪЧЕ ГРЪБАЧЪ КАМН

2.

† А СЕ ЛЕЖИ ВЪКНЪ ВЪКЧИТЬ
А ОУСНЧЕ КАМН МАТИ РАДИСАВА
СЕ (god. 1350)